

Sygn. akt VII U 776/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2018 r. w Warszawie

sprawy E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania E. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 czerwca 2017 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej E. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2017 roku na okres trzech lat, tj. do 31 czerwca 2020 roku.

UZASADNIENIE

E. S. w dniu 3 lipca 2017 r. wniosła odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 22 czerwca 2017 r., znak: (...). Odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że przysługuje jej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19 czerwca 2017 r. odwołująca nie została uznana za niezdolną do pracy. Wobec powyższego Oddział wydał zaskarżoną decyzję, zgodnie z którą odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 15 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 14 lipca 2017 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów psychiatry, ortopedy i otolaryngologa celem ustalenia, czy odwołująca jest całkowicie czy częściowo niezdolna do pracy zarobkowej ze wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (k. 18 a. s.).

Odwołująca pismem procesowym z dnia 27 listopada 2017 r. nie zgodziła się z opinią biegłego sądowego specjalisty psychiatrii z dnia 1 września 2017 r. i wniosła o jej uzupełnienie. W związku z tym Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu psychiatrii (k. 80-81 i 91 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. S. w dniu 31 marca 2015 r. złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 a. r.).

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 20 kwietnia 2015 r. odwołująca została uznana za częściowo niezdolną do pracy do dnia 30 kwietnia 2016 r. (k. 13 a. r.).

Decyzją z dnia 12 maja 2015 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał E. S. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 9 maja 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2016 r. (k. 41 a. r.).

Odwołująca w dniu 6 kwietnia 2016 r. złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 73 a. r.).

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 10 maja 2016 r. odwołująca została uznana za częściowo niezdolną do pracy do dnia 31 maja 2017 r. (k. 77 a. r.).

Decyzją z dnia 25 maja 2016 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał odwołującej rentę z tytułu niezdolności do pracy w okresie od dnia 1 maja 2016 r. do dnia 31 maja 2017 r. z powodu dalszej częściowej niezdolności do pracy (k. 79 a. r.).

Odwołująca w dniu 19 kwietnia 2017 r. złożyła kolejny wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 83 a. r.).

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 23 maja 2017 r. odwołująca nie została uznana za niezdolną do pracy (k. 89 a. r.).

W związku ze sprzeciwem odwołującej z dnia 1 czerwca 2017 r., Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19 czerwca 2017 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez lekarza orzecznika ZUS (k. 268 dok. lek. i k. 93 a. r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na podstawie własnych ustaleń wydał zaskarżoną decyzję z dnia 22 czerwca 2017 r., znak: (...), zgodnie z którą odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19 czerwca 2017 r. uznała ubezpieczoną za zdolną do pracy (k. 93 a. r.).

Sąd na podstawie opinii biegłych sądowych ustalił, że u odwołującej rozpoznano:

- w zakresie psychiatrycznym zaburzenia depresyjne obecnie o niewielkim nasileniu. Stan psychiczny ubezpieczonej zależy od obecności dolegliwości somatycznych oraz utrudnień w funkcjonowaniu. Po leczeniu odwołującej występuje poprawa. W historii choroby opisywany ostatnio jest stan remisji na przemian z zaburzeniami depresyjnymi oraz wskazano na reaktywny charakter zaburzeń. Z przyczyn psychiatrycznych odwołująca nie jest niezdolna do pracy (k. 39-41 a. s.);

- w zakresie laryngologicznym chorobę M. zdefiniowaną klinicznie od 2011 r., niedosłuch obustronny odbiorczy z upośledzoną społeczną wydolnością słuchu, zawroty głowy, zaburzenia równowagi, bóle głowy typu migreny pochodzenia przedsionkowego, tętniak tętnicy szyjnej lewej w obserwacji oraz stan po tympanotomii ucha prawego

w 2014 r. U odwołującej występują napadowe wirowe zawroty głowy z trwałym uczuciem niestabilności otoczenia i zaburzeniami, które są rozpoznane i zdiagnozowane u niej od 2011 r. jako pełnoobjawowa jako choroba M.. Choroba M. oraz towarzyszący jej obustronny niedosłuch odbiorczy z upośledzeniem społecznej wydolności słuchu upoważniają do ustalenia u odwołującej nadal częściowej niezdolności do pracy. U ubezpieczonej nie stwierdzono od tego czasu poprawy stanu zdrowia, która dawałaby podstawę do zmiany oceny jej zdolności do pracy. Zatem odwołująca jest częściowo, okresowo niezdolna do pracy na okres 3 lat od dnia 31 maja 2017 r. Zawroty głowy są uświadomionym odczuciem zaburzeń w narządzie równowagi i można je określić jako halucynacje ruchu wirowego. Zespół tych dolegliwości powoduje upośledzenie funkcji organizmu w stopniu upoważniającym do wystawienia zaświadczenia lekarskiego o niezdolności do pracy (k. 59-63 a. s.);

- w zakresie ortopedycznym dyskopatię kręgosłupa. U ubezpieczonej nie stwierdzono częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy. Wykonane badania obrazowe uwidaczniają zmiany dyskopatyczne kręgosłupa, ale stopień ich nasilenia jest umiarkowany. Przeprowadzone badanie ortopedyczne nie ujawnia takiej dysfunkcji narządu ruchu, w stopniu który powodowałby niezdolność do pracy. Ruchy kręgosłupa są wykonywane swobodnie, jedynie z ograniczeniem w odcinku szyjnym, ale zachowany zakres ruchu pozwala na kontynuację pracy. Poza tym w odcinku piersiowo-lędźwiowym ruchy występują w prawidłowym zakresie. Nie stwierdzono obiektywnych objawów zespołu bólowego.

W zakresie kończyn nie występuje dysfunkcja. Ruchy w stawach i siła mięśniowa są prawidłowe. Chwytność i wydolność chodu są prawidłowe (k. 93-95 a. s.).

W opinii sądowej psychiatrycznej uzupełniającej z dnia 15 stycznia 2018 r. biegły sądowy psychiatra odpowiedział na zarzuty do opinii:

- odwołująca nie jest chora psychicznie, a zaburzenia psychiczne mają podłoże reaktywne.

U ubezpieczonej pogorszenie stanu somatycznego prowadzi do pogorszenia stanu psychicznego, dlatego wskazane byłoby podjęcie przez badaną psychoterapii.

- nagle epizody krążeniowe mogą powodować niepokój oraz lęk wynikający z obawy o życie i zdrowie. W dniu 7 sierpnia 2017 r. po pobycie w Izbie przyjęć nie stwierdzono wskazań do hospitalizacji, a jedynie kontynuację opieki lekarskiej ambulatoryjnej.

- badanie przez lekarza sądowego nie powinno być przyczyną silnego stresu, a w przypadku nadmiernych reakcji emocjonalnych wskazane jest podjęcie psychoterapii.

- przebieg zaburzeń psychicznych u ubezpieczonej po dniu 31 maja 2017 r. nie uzasadnia uznania jej za osobę niezdolną do pracy. Okresowe pogorszenie stanu psychicznego może być wskazaniem do stwierdzenia czasowej niezdolności do pracy (k. 117-118 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i w aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłych sądowych. Autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je

za pełnowartościowy materiał dowodowy. W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż wydane zostały w oparciu

o obiektywne wyniki badań odwołującej i bezpośrednie badanie przez lekarzy, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach posiadającymi bogatą wiedzę medyczną oraz wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującej.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie E. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 czerwca 2017 r., znak: (...), jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 ust. 1 ustawy. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego kwestie związane ze spełnieniem przesłanek przez odwołującą, które są zawarte w dyspozycji art. 57 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy były niekwestionowane przez organ rentowy i stanowiły okoliczność bezsporną. Ubezpieczona bowiem legitymowała się ponad pięcioletnim okresem składkowym i nieskładkowym liczonym w dziesięcioleciu przed datą złożenia wniosku, a niezdolność do pracy powstała w odpowiednim przedziale czasowym.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż odwołująca cierpi na napadowe wirowe zawroty głowy z trwałym uczuciem niestabilności otoczenia i zaburzeniami, które są rozpoznane i zdiagnozowane u niej od 2011 r. jako pełnoobjawowa jako choroba M.. Sąd zważył, iż opiniujący w sprawie biegli sądowi specjaliści z zakresu psychiatrii i ortopedii uznali, iż odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy. W ocenie Sądu wystawczy bowiem, aby chociaż jeden biegły sądowy uznał, że ubezpieczona jest osobą niezdolną do pracy. Dominujące schorzenia odwołującej w rozpoznawanej sprawie istnieją w zakresie laryngologicznym, dlatego Sąd oparł się głównie na treści opinii biegłego sądowego laryngologa oraz uznał ją za najbardziej miarodajną i odnoszącą się do rzeczywistych chorób istniejących u badanej. Należy podkreślić, że strony postępowania nie zgłaszały uwag ani nie formułowały nowych wniosków dowodowych po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego laryngologa. W związku z tym Sąd uznał przedmiotową opinię, a w szczególności wnioski bezpośrednio z niej wynikające za własne.

Odnośnie ustalenia terminu, od którego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującej prawa do renty, to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt 1 ustawy. Stosownie do treści ww. art. świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ogólną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do renty (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. W postępowaniu Sąd ustalił, że odwołująca spełnia przesłankę częściowej niezdolności do pracy, przy czym niezdolność ta ma początek w dniu 1 czerwca 2017 r.

Z uwagi na zaopiniowanie przez biegłego sądowego laryngologa, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy na okres trzech lat, Sąd przyznał jej prawo do świadczenia do dnia 31 maja 2020 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)

(...)